

derfra, som det i det hele taget er muligt under de nuværende Forhold. Hjælpekassernes Indgreb og Støtte til de aldersrentenydende er vi kommet bort fra, og jeg anerkender fuldt ud, at Socialdemokraterne er gaaet i samme Retning. Socialdemokraterne har været besjælede af det samme Ønske om saa vidt muligt at komme bort fra det frie Skøn, saaledes at det ikke blot var en Talemaade, men man virkelig kom over til de faste Taksters Princip. Derimod har det radikale Parti ikke villet følge med her, det har bevaret det frie Skøn i stor Udstrækning. Ansvar for, hvad der skal tilflyde de aldersrentenydende som særlig Støtte, skal hvile paa Kommunalbestyrelsen, og jeg mener, det er det rigtige at lægge Rettighederne og Ansvar for det. Det er Kommunalbestyrelsen, der har Ansvar for Kommunens økonomiske Ledelse, og derfor maa det ogsaa være den, der bevilger saadanne ekstraordinære Tilskud, der nærmere er præciseret i de af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Det andet Spørgsmaal var Skalaernes Antal. Det skal jeg ikke sige noget om, thi det har den ærede Ordfører for Flertallet (Hedegaard) udtalt sig om, og vi har givet vor Tilslutning, at vi gik ned til de 3 Skalaer.

Ved Ændringsforslagene til § 6, navnlig Ændringsforslag Nr. 17, sættes jo Grænsen for Formuen og Indkomsten alvorligt ned, og jeg mener, den er sat saa langt ned, at det vilde være uforsvarligt at gaa endnu længere ned. Men paa den anden Side kan vi jo ikke se bort fra, at den økonomiske Situation er saadan, at man maa appellere til saa mange som muligt om at sikre sig selv og sørge for deres Alderdom, og de, der sidder inde med Indkomst og Formue af en saadan Størrelse, at de kan forsørge sig selv, maa paatage sig den Forpligtelse, fordi Samfundet ellers vilde komme ud i Udgifter, som det neppe vilde være i Stand til at bære. Naar man ikke kan give Aldersrente til alle — og det anerkendes jo fra alle Sider, det blev ogsaa anerkendt af Socialdemokratiet ved første Behandling, at det kunde vi ikke gaa med til nu paa Grund af de økonomiske Forhold —, saa maa der jo sættes en Grænse. Naar man ikke kan tage alle med, maa der være et Punkt, hvor der maa sættes et Skel, og det bliver jo noget af en Skønssag, hvor dette Skel skal sættes.

For mig staar det saaledes, at det Beløb, som efter det foreliggende Lovforslag med de af Flertallet stillede Ændringsforslag vederlagsfrit vil blive stillet til Raadighed for de gamle i dette Land, er saa betydeligt, at det er et uhyre humant Forslag. Vi kan

vel nok regne med skønsomt, at vi klarer det ikke under 70 Mill. Kr. om Aaret. Jeg er tilbøjelig til at tro, at vi vil komme til at gaa højere, men jeg skal ikke søge at skrue det højere op, end man med nogenlunde Rimelighed kan tænke sig, det vil gaa. 70 Mill. Kr. skal af Stat og Kommuner uddeles ganske vederlagsfrit til en bestemt Del af vort Samfund. Ovenover disse Samfundslag er der mange Tusinde smaa Haandværkere og Landmænd, som gennem deres Skatter og Afgifter maa bidrage til, at disse 70 Mill. Kr. kan skaffes til Veje. Desuden findes der i dette Land henimod 60 000 Tjenestemænd, som, hver eneste Gang de faar deres Løn udbetalt, maa afgive en vis Del, hvad vi alle sammen var glade for, da vi fik Pensionsloven, men desuden gennem kommunale og Statsskatter maa betale store Summer ind til Samfundshusholdningen. Tjenestemandstanden er vel nok den Stand her i Landet, der bliver beskattet haardest, fordi den bliver beskattet lige til den sidste Øre af sine Indkomster. Disse 60 000 Tjenestemænd skal altsaa først sørge for deres egen Alderdom gennem Pensionsfonden, hvad der i og for sig ikke er noget at sige til, og dernæst skal de gennem kommunale og Statsskatter bidrage store Summer til disse 70 Mill. Kr., som skal uddeles vederlagsfrit til en Menneskeklasse, som ikke behøver at bidrage det allerfjerneste for at faa denne Ret, naar de naar en vis Alder. Jeg synes, man maa tage Hensyn dertil og ikke skrue Fordringerne saa voldsomt op, at disse mindre forretningsdrivende, Haandværkere og Landbrugere skal føle det som en Uret, at der afkræves dem saa store Beløb, for at andre ganske vederlagsfrit kan faa en stor Aldersrente, og at Tjenestemandene dog ikke skal komme til at staa saadan, at de i Virkeligheden maa føle, at det næsten var bedre at være helt fri for at yde noget og saa faa en Aldersrente ganske vederlagsfrit, naar de naaede en bestemt Alder. Det er en saa vældig Fordel for dem, der falder ind under Aldersrenteloven, at de faar Aldersrenten som en Ret og ikke efter Skøn, at de faar den, naar de naar en vis Alder, ganske vederlagsfrit, uden at have ydet det allermindste dertil. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at det under de nuværende økonomiske Forhold vilde være uforsvarligt at spænde Buen strammere, at gaa op til det, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg foreslog, 100 Mill. Kr. om Aaret.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Folkeforsikring er jeg overbevist om, at dette Spørgsmaal ikke vil komme til at hvile.